

این یک سطل زباله نیست!

این سطل زباله‌ی بزرگی که روی آن صندوق می‌بینی، یک سطل زباله نیست! آن آقای هم که کنارش می‌بینی، مسئول جمع‌آوری زباله‌ها نیست!

این سطل زباله‌ی بزرگی که روی آن صندوق می‌بینی، یک سطل زباله نیست! آن آقای هم که کنارش می‌بینی، مسئول جمع‌آوری زباله‌ها نیست!

#171' ورنر بونینگ' یک عکاس است و این سطل بزرگ هم یک دوربین عکاسی بزرگ! باور کن شوخی نمی‌کنم.

تو هم می‌توانی با یک جعبه‌ی ساده، دوربین عکاسی درست کنی؛ یک دوربین بدون عدسی. کافی است یک جعبه برداری و روی یک طرفش یک سوراخ خیلی کوچک درست کنی، به اندازه‌ی یک روزنه. آن وقت جعبه را جلوی هر چیزی قرار بدهی، عکسش روی دیواره‌ی داخلی جعبه که روبه‌روی سوراخ جعبه است، می‌افتد. فقط شرطش این است که اندازه‌ی جعبه، یا فاصله‌ی سوراخ تا دیواره روبه‌روی آن، باید دست‌کم به اندازه یک‌صدم فاصله‌ی این جعبه با موضوع عکست باشد.

حالا اگر روی دیواره‌ی روبه‌روی روزنه‌ی دوربین، فیلم حساس عکاسی بگذاری، عکس روی آن می‌افتد و بعداً می‌توانی چاپش کنی. اما باید حواست باشد که جعبه‌ات را کاملاً بی‌پوشانی؛ طوری که نور از هیچ جای دیگری به‌جز روزنه‌ی کوچک، وارد جعبه نشود. باید پوشش ضدنوری هم جلوی روزنه بگذاری تا وقتی نمی‌خواهی عکس بگیری، صفحه‌ی حساس داخل دوربین، نور نبیند. هر وقت می‌خواهی با دوربینت از چیزی عکس بگیری، پوشش جلوی روزنه را کنار می‌زنی و می‌گذاری نور از موضوع عکست به صفحه‌ی حساس بتابد. برای این‌که عکست خوب از آب دربیاید، گاهی باید دوربینت را چند دقیقه جلوی موضوع قرار بدهی و صبر کنی.

به این دوربین‌ها می‌گویند #171' دوربین‌های عکاسی سوراخ‌سوزنی'. حالا آقای بونینگ هم با این سطل زباله‌ی بزرگ یک دوربین سوراخ‌سوزنی درست کرده.

البته چون این دوربین خیلی بزرگ است، سوراخش هم از سوراخ سوزن خیلی بزرگ‌تر است.

دلیل این هم که بونینگ دوربینش را بالای آن صندوق گذاشته این است که آن را برابر منظره‌ای قرار بدهد که می‌خواهد از آن عکس بگیرد. از آنجا که این دوربین‌ها بزرگ هستند، معمولاً باید مدتی طولانی در برابر موضوع عکس قرار بگیرند تا عکس واضح و خوب از آب دربیاید؛ گاهی حتی بیش‌تر از یک ساعت! حالا به عکس‌هایی که با این دوربین گرفته شده، نگاه کن.